

Bejb Voker

SIROTA MALA BOGATAŠICA

Prevela sa engleskog
Biljana Kukoleča

Mono i Manjana
2012

Dan dvadeset šesti

Mnogo sam razmišljala o onome što mi je Džekson juče rekao na seansi. Ma, nek se nosi! I on i njegova kosa oštra kao žica, njegovi ribolovački šeširi i njegov dah koji miriše na badem. Rekla sam mu sto puta da sam došla kod njega samo zato što sam u trenutku mentalne pomračenosti potrošila 246893,50 dolara u Barnisu? Šta mu tu nije jasno?

Na našoj prvoj seansi kazao mi je da mogu da mu verujem i da ću se svakako oporaviti ako budem prihvatila pomoć. Jedno blic-pitanje: Kako da verujem čoveku koji radi u centru za rehabilitaciju u Juti? Zar ne shvata koliko je to trulo? Po ceo dan priča sa psihopatama. Ne mogu, tek tako, odjednom da mu se otvorim. Moraće, ipak, on da odustane. Stalno mi govori da se odnosim prema svom lečenju sa puno besa. Pa, znate šta? Pogodio je. To jeste srž problema, zaista sam vrlo besna. Besna sam što sam izabrala buđavi centar za rehabilitaciju bez saune. Besna sam i zbog toga što su mi, od svih mogućih savetnika u tom glupom centru, dodelili baš Džeksona: on je najmanje šik. Besna sam i zbog toga što mi, i posle četiri nedelje provedene na ovom mestu, on i dalje govori da nisam nimalo napredovala. Prošlo je već mesec dana. Nadala sam se opuštanju, stišavanju najjačih emocija, a i izvesnom smanjenju telesne težine. No, uz njegovo stalno petljanje u sve što radim i smaranje,

imam utisak da se Džekson zaverio da mi uništi i poslednju šansu da nađem mir.

Boga mu, misliš li da si zaista tako pametan, Džeksone!? Šta je sa tvojom „teorijom“ o „skrivenim uzrocima“ koji su me doveli do centra za rehabilitaciju. Ne razumem ni pola od onoga što mi stalno pričaš: predaja, granice, prihvatanje, nametnuta ograničenja, anoreksija... bla, bla, bla, zagrljaji, plač, ponavljanje, DOSADA. Pa šta, navučena sam na kupovinu, a ne na met.

Na grupnoj terapiji svi me zezaju. Prozvali su me „Problematična bela devojka“. Znam da Džekson i ostatak te ekipe, koja liči na onu iz *Trejnsportinga*, veruju da, pošto sam odrasla na Bel Eru, znaju sve što treba da znaju o meni. E, pa, ne znaju. Moj život nije vic, a i nadimak koji su mi dali je uvredljiv. Ponekad me Džekson čak i brani od ostalih, što ja zaista cenim, ali posle vidim da se smeje zajedno sa njima, odnosno da se kezi. To je baš bolesno. Istina je, Džek–dupglavo, da, iako bih na seansama radije pričala o tvom haosu od frizure, ipak imam mnogo problema. Uvek se kretnem sa pogrešnim momkom, mrzela sam svoju vaginu dugih jedanaest godina – sve dok je nisam promenila, otac mi je Englez, ne mogu dugo da se zadržim na jednom poslu, Aleksandra Mekvina više nema (volim Saru Barton, zaista je volim, ali to nikada neće biti isto). Majku sam prvi put u životu srela tek prošle nedelje, što me je dovelo do potpunog mentalnog raspada.

Da li je to u redu? Da li je dovoljno? Treba li ti još informacija da bi postavio briljantnu dijagnozu? Moraš da znaš sve detalje moje životne priče? Jebote, ako je to neophodno, sve ću ti ispričati, Džeksone. REĆI ĆU TI SVE.

Znaš li šta ću da uradim? Popušiću dve „malboro lajts“ cigarete, opraću zube, pokupiću kosu u malu šik/grandž punđu,

SIROTA MALA BOGATAŠICA

ogrnuću crni providni šal, smestiću nožice u „Lanvinove“ baletanke, sešću i napisaću svoju životnu priču, od početka do kraja. Pokazaću svima vama, umišljenim pizdolikim kučkama, ko je „Problematična bela devojka“.

Voli te,
Bejb

**Sve što želim za rođendan jeste da ti znaš šta ja želim,
a da to ne moram da ti kažem**

Valjda zbog neke surove igre sudbine, svaki moj rođendan bio je potpuna i neopoziva katastrofa. Sigurno sam ukleta. Koliko god se trudila da budem dobra osoba i da postupam ispravno, ne pomaže. Rođendanski bogovi i dalje mi pišaju po glavi.

Prvu godinu života provela sam prilično jadno. Rođena sam u bolnici Sedars Sinaj u Los Anđelesu 10. juna 1987. godine. Moja majka se odmah odrekla materinstva i ostavila tatu da se sam snalazi sa podizanjem superljupke ćerke. Tako sam se odjednom našla u palati na Bel Eru, i to sasvim sama. Problem s tatom je u tome što je advokat koji zastupa zvezde i zvezdice u Los Anđelesu. Ako ste poznati i slavni, možda će moj tata raditi i za vas. On je poreklom Englez, što je za mene baš super, jer fensi je imati roditelja iz Evrope, a i posedovanje dva pasoša daje vam poseban

društveni status. Takođe, sve što kažete mnogo bolje zvuči ako je izgovoreno sa engleskim akcentom. Nije da ja baš stalno tako govorim, ali svi znaju da ponekad dobro imitiram Madonu, mislim, ako je neophodno.

Odmah posle mog rođenja moja baka (koju zovem „Taj Taj“ jer je, po njenom mišljenju, „baka“ uvredljiv naziv) preselila se iz Londona u Los Anđeles i smestila u jedno krilo naše velike kuće, da bi „malo pomogla oko te slatke mališanke“. Prava istina je da joj je bilo drago da se doseli u grad u kome neće morati nikome da se izvinjava što joj je sopstveni izgled uvek bio na prvom mestu liste prioriteta, a valjda je umislila i da će je guranje kolica sa novorođenom bebom učiniti mlađom nego što je zaista bila.

Kada je došao dan mog prvog rođendana Taj Taj je upriličila koktel-zabavu u hotelu Peninsula na Beverli Hilsu. Lista zvanica uključivala je mog tatu i sve njegove holivudske prijatelje (producente, razne režisere sa njihovom azijskim pratiljama, a bila je prisutna čak i Elizabet Tejlor). Svi su se zgranuli kada su videli da na proslavi nema slavljeničke bebe. Da, baš tako. Negde između ručka u La Skali i posete frizeru, Taj Taj me je ostavila u kabini za presvlačenje u Nejmensu (mogu da se kladim da je tamo probala cipele sa supervisokim potpeticama). Na svu sreću, neka dobra duša pronašla me je dok sam puzala naokolo sa Hermesovom sportskom sandalom u ruci (kunem se, samo tom prilikom maznula sam nešto iz prodavnice) i rešila da se ne obraća predstavnicima vlasti.

To slučajno gubljenje deteta iz vida navelo je mog oca da ubrzo angažuje Mejbinti, dadilju sa Jamajke, i da je zaduži da budno motri na svaki moj pokret. Od tada je ona stalno sa nama. Mejbinti je neviđena kućka, ali u najboljem mogućem smislu reči. Mislim da sam, tehnički gledano, profitirala od te proslave mog prvog rođendana, jer se u mom životu

konačno pojavio jedan majčinski lik, pa zato mirno mogu reći: „Srećan mi rođendan!“

Godine su prolazile i pregrmela sam niz odvratnih rođendanskih scenarija, i za divno čudo, ubedila sam sebe da će, posle mog desetog rođendana, neko ipak skinuti tu kletvu sa mene. No, to se nije desilo. Ono najgore me je tek čekalo...

Oduvek sam želela da mi za rođendan prirede žurku sa temom iz nekog filma, a kada je, pre mog desetog rođendana, počeo da se prikazuje *Park iz doba jure* znala sam da sam pronašla savršenu temu za svoju proslavu. Bila sam potpuno očarana ambijentom u tom filmu i rešena da našu baštu iza kuće pretvorim u džunglu punu dinosaurusu. Tata je čak i telefonirao Spielbergovom advokatu i ubedio ga da nam pozajme mehaničke grabljivice iz filma. Trebalo je da to bude glavni hit na proslavi.

Za to rođendansko slavlje snimila sam i jedan kratki film za koji sam sama napisala scenario, režirala ga i igrala glavnu ulogu. To je zapravo bio filmski omaž *Parku iz doba jure*, ali sa više politički angažovanih konotacija i snimljena iz perspektive dinosaurusu. Mislim da je mojim gostima bilo svega preko glave, ali, ako želite da pomerite granicu uobičajenog modela scenarija, svakako ćete pritom izgubiti deo publike. Kad se sad svega prisetim, zbilja se divim strasti i energiji koje sam uložila u taj film.

Posle najave mog filma nastupila sam u velikom stilu i provozala se u dečjem automobilu oslikanom tako da liči na džip iz *Parka iz doba jure*. Bila sam odevena u vrlo elegantan safari komplet i nosila sam lep slamni safari-šlem na glavi, a gostima sam saopštila da sam spremna da stupim „u novi svet pun beskrajnih mogućnosti“.

Povela sam prvu grupu gostiju u taj izgubljeni svet i odmah nam je bilo jasno da je angažovanje lutki dinosaurusu

bila velika greška. Naime, ti su dinosaurusi tako ubedljivo prirodno izgledali, da su svi odjednom bili obuzeti strahom. Dva dečaka iz mog razreda upiškila su se kada je mehanički dinosaurus iskočio pred njih iz šume. Deca su se doslovno smrznula od straha. Troje dece (jedno je bilo i epileptičar) palo je u nesvest, a jedna od mojih gošći zapala je u katatonično stanje, pa su je odneli na nosilima. Kasnije sam saznala da je provela sedam godina na raznim terapijama posttraumatskog stresa, a zatim se navukla na krek. (Izvini, Bruki! He, he, he! Baš mi je žao!)

Posle burnog jedanaestog rođendana (moj tadašnji dečko bio je alergičan na kikiriki) i kontroverznog dvanaestog, na kome se pojavio Merilin Menson, koji je kidao stranu po stranu Biblije (desetak stranica je i pojeo), zapalio američku zastavu i zapretio Taj Taj da će sa njom voditi „satansku ljubav“, zaključila sam da će biti najbolje da za trinaesti rođendan priredim samo neobaveznu žurku pored bazena. Pozvala sam sve drugarice iz razreda kojima je bilo dozvoljeno da i dalje dolaze kod mene, na uobičajeni provod kraj bazena i spavanje, a došle su neke bezvezne devojčice sa aknama, sa kojima bih inače retko progovorila koju reč. No, bila mi je potrebna publika – ipak mi je bio rođendan.

Nisam želela da učestvujem u pripremanju ždranja s roštilja, ali gosti koji su želeli da napune vene holesterolom, nisu ostali uskraćeni. Da bih pokazala da se i u kući porodice Voker može proslaviti jedan potpuno uobičajen i normalan tinejdžerski rođendan, ohrabrila sam sve koji to žele da donesu neku sopstvenu hranu, te sam postigla uobičajen rođendanski scenario zajedničke trpeze (inače sam se ŽESTOKO opirala takvim proslavama, ali su me, zbog Merlinovih ludorija, već proglasili za Sataninu obožavateljku, pa sam morala da spasavam svoj imidž).

Tata je tog dana bio na poslu u gradu, a Majebinti i Taj Taj su bile zadužene da nadgledaju slavlje. Mejbinti (moja dadilja, najbolja drugarica, organizatorica žurki i menadžerka projekta) i ja imale smo običaj da ostanemo budne do kasno uveče pred svaki moj rođendan i da gledamo neki film iz godine u kojoj sam rođena. Te večeri pred moj trinaesti rođendan gledale smo *Prljavi ples* i podelile komad torte.

Verovatno smo u toku filma zaspale, jer me je naglo razbudilo njeno hrkanje, i u pola devet ujutru iskočila sam iz postelje shvativši da Mejbinti spava u mom krevetu. Otišla sam do prozora, razmaknula zavese i očekivala da ugledam divno sunce Bel Era, koje sija u mom dvorištu, ali suočila sam se sa mutnim, sivim jutrom. I ne samo da je bilo oblačno, počela je i kišica. E, jebi ga! Nisam mogla da utičem na vremenske uslove. Istog časa počela sam da paničim.

„Mejbinti! Mejbinti!!“

Jurnula sam u sobu i povukla pokrivače s dadilje. Po Mejbintinom disanju nisam mogla reći da li se pravi da spava ili zaista spava, pa sam joj zašaptala na uvo.

„Mejbinti, ovo je hitan slučaj. Oblačno je. Pada kišica. Kako ću da napravim žurku ako danas bude duvao uragan? To bi trebalo da bude slavlje pored bazena! Kakve su šanse da ceo prostor oko bazena i džakuzija prekrijemo šatorom u roku od tri sata? Da zovem našeg arhitektu?“

Mejbinti je samo navukla pokrivače preko glave.

„Znaš ne smeš budiš me pre devet ujutru, Bejb Voker“, rekla je na jamajkanskom, patva dijalektu. „U junu nebo jutrom uvek sivo. Ti obećavam popodne bude sunce za žurku. Odem ja sada u svoju sobu. Moram malo odspavam, a ti nikako da me ne smaraš pre jedanaest.“

Pretpostavila sam da Mejbinti zna o čemu priča ili možda može da predviđa budućnost, jer u vreme kada su gosti počeli

da pristižu nije bilo nijednog oblačića na nebu. Taj Taj je, sa svoje strane, uvek privlačila oluju. Nedelju dana pre mog slavlja otišla je na drugu po redu estetsku operaciju lica, ali je i po red postoperativnih bolova pristala da dođe na žurku i done se nam slatkiše. S obzirom na njenu naviku da svakog dana, ma šta se događalo, popije po šest do sedam boca šampanjca, hirurg joj je savetovao da ne uzima analgetike, pa je u toku prvih dana postoperativnog oporavka pušila marihuanu. Onda joj se smučilo što „bazdi poput nekog umetnika“, pa je od svog poslastičara zatražila da joj, umesto toga, sprema kolačiće sa opojnim sredstvima. Tako se Taj Taj na mom rođendanu pojavila sa poslužavnikom punim tih njenih „meri-džejn kiflica“ i „pti-for tventis“, koje je greškom ponela umesto venganskih minjona koje sam naručila.

Kada je Taj Taj pristigla na moju proslavu, vrisnula sam od užasa, a zatim sam se ljubazno pozdravila sa njom i upitala je da li bi moju rođendansku gužvu možda zamenila sigurnim okruženjem u našoj „sobi panike“. Ne znam da li ste ikada videli nekoga samo nedelju dana posle fejsliftinga, ali mogu vam reći da je to grozan prizor. Glava joj je bila tako umotana zavojima da su joj se videle samo oči, vrh nosa i usta, a sve okolo bilo je crno, modro i otečeno. Izgledala je kao mrtav teletabis. Nisam želela da mi Taj Taj prepada goste. Bilo im je dosta straha pretrpljenog na mojim rođendanima prethodnih godina. Taj Taj se malo naljutila na moj predlog, ali smirila se kada je ugledala bocu svog omiljenog rozea i podesila je sve naše nadzorne kamere, tako da može da gleda sve što se u kući događa.

Ne ponosim se onim što se potom dogodilo.

Za svaki svoj rođendan častila bih se nekom nezdravom hranom. Nekada bi to bilo parče torte ili biskvit. Te godine odlučila sam se za Taj Tajine kiflice. Bili su tako dobre

da sam odmah pojela par komada. Gosti su sledili moj primer i navalili na poslužavnik sa slatkišima, glasno upućujući pohvale domaćici. No, jedva sat kasnije, svi posetioци bili su čudnovato omamljeni. Džakuzi je bio pun, jer je u njega odjednom uskočilo dvanaest sludениh tinejdžerki, koje su se nadvikivale u raspravi o prednostima i manama veštačkih sisa njihovih majki. Jedna od tih devoјčica dobila je takav napad paranoje da se zaključala u ostavu za metle i o njoj se više nije ništa čulo. Ja sam bila toliko urađena da se uopšte nisam potresla kada sam pootvarala poklone i videla da su mi dve drugarice donele potpuno istu torbu za knjige kreatorke Kejt Speјd. Mejbinti je shvatila da nešto nije u redu kada me je uhvatila kako lutam oko stola sa hranom, mrmљam, i tamanim tanke šnitove japanske govedine sa prelivom od gorgonzole. Sabila me je u ugaо i počela da me preslišava.

„Bejb Voker. Šta ti to radiš? Pušila travu? Ti previše mlada da kradeš moju travu.“

„Pa, to je bilo samo jednom, kada sam imala devet godina. Neće se ponoviti. O čemu uopšte pričaš?“

„Tebi oči crvene, a jedeš kao da ti to poslednji obrok u život. Ne reci Mejbinti da ne letiš visoko, kao zmaj, i to baš sada.“

Bila je potpuno u pravu. Sreća je što nije bilo roditelja u blizini i niko od moјih gostiju nije primetio da se događa nešto čudno. Svi su se pomamili od gladi, pojeli neograničene hrpe hrane i spavali na podu dnevne sobe sve do pola devet uveče, pa verujem da zabava i nije bila tako loša, ali nisam nikada oprostila sebi što sam se najela malih hamburgera. A jela sam i viršle. Čak i kolačiče posute granulicama. A i jela sam glazuru sa torte kašikom. Poјela sam čak i ostatak neke tajlandske hrane iz frižidera, koja uopšte nije bila nabavljena za moju proslavu. Mislim, za obične ljude nije

nikakvo čudo da jedu takva sranja, ali ja to nikada ne radim. No, dobro, i to je prošlo, pa idemo dalje.

Proslava mog divnog šesnaestog rođendana bila je najveća moguća katastrofa, epska tragedija i jedina moja žurka u kojoj je neko skoro i umro. Bile su u modi proslave u stilu druge polovine prošlog veka, pa sam rešila da preuredim našu kućicu za goste u Studio 54. Preuredila sam ceo prostor tako da podseća na klub iz kasnih sedamdesetih godina dvadesetog veka. Crni zidovi, separei, neonske svetiljke na tavanici – savršena ravnoteža grotesknog i lepog. Da bih dočarala duh onog vremena i stvorila pravu atmosferu, razbacala sam i male hrpe lažnog kokaina (vitamin C) svuda po kući. Dobar deo pozvane dece ionako je pre dolaska na proslavu uzeo pravi kokain, pa su potrošili i onaj lažni ne primećujući razliku. Utisak verodostojnosti Studija 54 ne bi bio potpun bez dugog reda gostiju koji čekaju pred vratima, pa sam iznajmila statiste da stoje pred ulazom. No, jedan od njih je pao u nesvest zbog reakcije na poliestersko odelo koje je imao na sebi, a i bio je prestar da stoji pet sati u mestu. Situacija u kojoj je neko skoro umro, zaista je stvorila autentičnu atmosferu, što tek danas mogu pravilno da ocenim.

Bila sam, dakle, odevena u plavi Holstonov overols bez rukava, a na nogama sam imala par crvenih cipela sa potpisom Manola Blanika, zbog čega žalim i do danas. Mislim, to je već bila 2003. godina i sve moje drugarice i njihove mame pile su Manolo kul-ejd koktele. Baš ti hvala, Keri, što si nas ubedila da su dosadne Manolove šuže šik „zato što su skupe, a i nekako su udobne“.

Pojavila sam se na toj svojoj rođendanskoj proslavi jašući na belom konju, a kraj mene su, sa obe strane, hodali bengalski tigrovi na lancima. Bio je to veličanstven trenutak. Sve je išlo tako dobro da mi se činilo da su sve one nezgode sa